

Ninlil semna cu spicul de grâu

Dumitru Ichim

NINLIL SEMNA CU SPICUL DE GRÂU

Ninlil,
cântarea vie-a sufletului meu
și lumii
luminânda cea dintâi!
Nu poate fi
adevărată nemurire,
de moartea ta
prin moarte nu se suie.
Totu-i zidit pe sâmbur,
dar numai moartea
știe să-l citească,
așa cum fără tine,
Regina mea și a văzduhului,
iubire-n lume nu e.
Ce zeu din tagma ta
ca mine ar putea să te iubească!|?
Tu,
răsărit al meu fără de seară
ce-n templul inimii ți-l port!
Răspunde-mi despre zeii tăi:
Cum poate fi nemuritor un mort?
Vezi crinul? Este,
că văzduhul iubirii tale
ți-l crește respirându-l,
iar frumusețea lui de zici că-i moarte,
cu firul din sămânță-l trece peste.
Dar zeul? El doar există .
Nu e născut, ci doar făcut.
Din piatră e cioplit,
chiar dacă-i ametistă,
el nu cunoaște viul care este
îmbrățișarea și sărutul,
așa cum eu ți le-nfloresc
cu lutul,
cântare vie-a sufletului meu
și luminândă!
Stihira vieții jertfă ți-o aduc
știind cum să-mi îmbrac argila.
Ninlil, Ninlila,
din vinul nemuririi dă-mi să-ți beu
din taină cu sărutul,

cântare vie sufletului meu,
căci te iubesc
cu-ntreaga-mi viață
și întreaga-mi moarte,
în mai presus de bine și de rău,
că nici un zeu nu știe să iubească
precum îndrăgostitu-ți pământean
când te sărută
cu soarele prin sălcii vâlvătăi
pe-a Eufratului lăută.
Cu noaptea revărsată,
pe umărul lunar, până la brâu,
cântec
ce ți-l culege din livadă stupul,
tu știi că-n pântec
înaltul bob de grâu
își toarce ca un flutur
din hieroglifă trupul?
De apa tainei zeii
n-au cunoscut nimic.
Iubirea,
peste moarte,
cu riscul de-a fi viu,
doar numai eu o știu
și gura mea flămândă
peceții tale pentru spic.
Sărută-mă,
așa cum veșnicia prin sărut
izvorul flăcării cunoaște
înveșnicindu-se flămândă
de arderea de tot, pe lut.
Sărută-mă, Ninlil,
și bea-mă cum te beu,
stihiră-a sufletului meu,
cum începutului de lumi
i-ai fost întâia luminândă.